

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra RISTESTENEN

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 332. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262141856/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Imidlertid havde Hr. *Claus Boel* arbejdet og skrevet nogle Aar under Kongens Rentemester, og *Niels Studtmann* gjort flere Reiser til Brabant og Brittanien, til Rusland og Prydsen, da de begge To paa een og samme Dag kom hjem. Handelsmanden medbragte de deiligste Varer, Pelsværk, Fløiel, Brøkade, Smykker af Guld og ædle Stene, Halefjedre af den Fugl Struds, kosteligt Liin og deslige; den unge lærde Mand førte i sin Lomme et kongeligt Brev, der gjorde ham til Justits-Borgermester i hans Fødeby. Begge troede nu at have en fast Grund, hvorpaa de kunde bygge videre. De besluttede da at gjøre det vigtige Skridt i Livet, som man kalder *at belle*, og det traf sig saaledes, at de begge paa een og samme Dag, efter at de i Forveien skriftligt havde henvendt sig til Faderen, Hr. *Eiler Ged*, mødtes paa Nordfeld, for at modtage et mundtligt Svar.

Huushovmesteren viste begge de unge Mænd ind i den store Sal. Det var en klar Eftermiddag, og Solens Straaler aftegnede skarpt de høie, svibuede Vinduer henad det med sorte og hvide Marmorfliser belagte Gulv. Her vandrede de da ved Siden af hinanden og traadte tause og beklemt fra Tavl til Tavl, fra Hvidt til Sort.

Lidt efter aabnedes den store Dør, og Herremanden traadte ind. Han gik lidt krum, hans Hoved var bedækket med en Calotte af rødt Fløiel, den høire Haand støttede sig paa en Eenhjørningsstok, og den venstre tog om det graae, brede Hageskjæg, medens et listigt Smil plirede i hans smaa Øine. Han satte sig i en stor Lænestol, og bad de to Fremmede tage Plads paa Tabouretter, som stode paa hver Si-

de af denne. Derpaa tiltalede han dem paa følgende Maade:

»Jeg har læst begge Eders Breve, og paa disses Indhold kan jeg, hvad Sagen selv angaaer, ikke have Noget at udsætte. Det er meget naturligt, at I ønske at eie en væn Brud og en god Hustru, og begge Dele vilde I kunne finde i Frøken *Maren Ged*. Jeg har Intet imod Eder, som gode Venner og Medchristne. Eders Fædre har jeg kendt som brave Mænd. Selv ere I, hver paa sin Plads, al Ære værd. Var jeg af Eders Stand, vilde Eders Tilbud blive modtaget med al Glæde. Men« — her legede Hr. *Eiler Ged* med den svære Guldkjæde, der sex Gange snoede sig ned ad hans Fløiels Mave, og betragtede sin Farfaders Farfaders Tipoldefaders Contrafei, som hængte i den ene Ende af Salen, — »møn en Herremands Datter kan ikkun lægge sin Haand i en Brudgoms Høire, der støtter sin Venstre til et ægte Skjold; og skulde jeg eller nogen anden Ridder vige fra denne Regel, da maatte det være under ganske egne Omstændigheder. For nu at vise Eder en Mulighed til selv at skabe saadanne Omstændigheder, hvorunder I kunne naae Eders Ønskers Maal, vil jeg fastsætte en Betingelse, og naar den opfyldes, vil jeg lukke Øiet for Eders ufrie Stand og give min Datter til en Ufrelse. Min Betingelse skal ikke være grundet paa naturlige, medfødte Evner eller Andet, som ikke er afhængigt af Eders egen Villie; den skal være lige for Eder begge. Hør altsaa vel til: Den af Eder, som først formaaer at bedække Gulvet i denne Sal med fuld vægtige Guldgulden, saaledes at ingen Plet kan sees af dets hvide og sorte Felter, han skal være min Svigersøn og gaae til Sengs med Frøken *Maren Ged!*«